

dal) med Hensyn til hans Betragtninger om Regeringer, som blive siddende, eller om Opførelse af Kristiansborg Slot o. s. v. Man vilde saa meget let komme bort fra det, Sagen egenlig drejer sig om, og det vilde saa blive en Umulighed at faa et saadant Forslag gennemført. Jeg finder dog, at det Emne, som nu ligger for, og som skulde give sig Udslag med Hensyn til vore Følelser for dem, der have deltaget i Kri- gen 1848—50, er allerede af den Natur og ogsaa saa enkelt, at naar vi holde os dertil, skulde det synes at maatte kunne lykkes at naa et tilfredsstillende Resultat i denne Samling.

Der er ikke Tvivl om, at man i vort Folk nu saavel som tidligere anser det for en Ære og Hæder at have deltaget i Kri- gen og sat sit Liv i Vove for Fædrelandets Forsvar. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at denne Anskuelse er til Stede i samme Grad nu som tidligere. Ingen, som har deltaget i Kri- gen 1848—50, vil være i Tvivl herom, og enhver af dem, navnlig den Gang de kom hjem med Sejrens Palmer i Hæn- derne, har set Vidnesbyrd nok derom og faaet Folkets Paaskønnelse i saa Henseende. Alle, som ere slupne godt derfra med Liv og Førlighed, ville have en Sum af opløf- tende Minder fra den Tid, som, jeg antager, for dem har spillet en ganske overordent- lig stor Rolle i den øvrige Del af deres Liv, og jeg tror virkelig ikke, at der hos disse i Almindelighed er nogen Fornem- melse af, at de paa nogen Maade have savnet deres Medborgeres Paaskønnelse og Agtelse. Endelig vide vi jo alle, at Hans Majestæt Kongen og de øvrige Statsfakto- rer beredvillig have hædret Kri- gerne fra disse Aar med Krigsmedaillen, en Foran- staltning, som, naar der er Tale om Paa- skønnelse og Anerkendelse, har spillet den allerstørste Rolle. Vi andre erkende jo, at disse Folk bære dette Hæderstegn med fuldt saa megen Ret, som mangt et andet Hædertegn, der bæres, og at de have sat ganske overordentlig Pris derpaa. Der er saaledes ikke noget Savn af Paaskønnelse, men der er Trang til Hjælp, og derfor mener jeg, at denne Hædersgave, navnlig i den Form, hvori den foreslaas givet til alle, som have deltaget i denne Krig, ikke af sig selv frembyder sig som noget, der

er Trang til. For øvrigt skal jeg ikke gen- tage, hvad der allerede er sagt, at denne Form for Pengeydelse, naar den udeluk- kende gives Karakter af en Hædersgave, ikke er ret tilfredsstillende. Jeg kunde for mit Vedkommende langt snarere tænke mig, at man fornyede den tidligere Medaille med en Sølv- eller Guld-Medaille, om det skulde være, men jeg tror, at man kan komme ud over denne Vanskelighed paa en Maade, hvor- ved man gør en ganske anden Nytte og vækker meget større Tilfredshed. — Til det ærede Medlem for 7de Kreds vil jeg udtale, at jeg er ganske enig med ham i, at det vilde være smukt og passende, og at heller ikke nogen af os, som har Lejligh- hed til at føre an, ville unddrage sig for at samles med disse gamle Krigere til Minde om disse Krigsaar. Jeg tror just ikke, at det nødvendig skulde være den 6te Juni, jeg vilde foretrække, at det blev den 6te Juli eller ogsaa Isteddagen; dog det kom vi vel nok til Enighed om. Alt, hvad der saaledes paa en passende og til- fredsstillende Maade kan gøres i Anledning af Jubilæet, vil fuldt ud kunne varefages ogsaa uden en Lovforanstaltning som den her foreslaaede. Paa den anden Side er jeg enig med det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) i, at det vilde være uforsvarligt, sørgeligt og uheldigt for Rigsdagen, om denne Sag, efter at den er rejst, skulde løbe ud i Sandet uden noget faktisk Resultat. Jeg siger derfor, at jeg skelner ikke ganske lidt mellem dem, som ere komne hjem fra Kri- gen, og som have bevaret deres Førlighed, og som have deres stolte Sejrsminde, og dem, som ere komne hjem fra Kri- gen og ere Invalide. De have ganske vist de samme Minder, men de have maattet tilbringe Resten af deres Liv under et stort Tryk, ikke alene det fysiske Tryk af ikke at have deres Hel- bred og Førlighed, men ogsaa ofte under et økonomisk Tryk, idet deres Livsstilling, deres Karriere er bleven forandret. Jeg hævder bestemt, at man maa skelne mel- lem disse to Klasser af Krigere, og derfor deler jeg ganske den Tanke, at dem skulde man komme til Hjælp og fortrinsvis dem, som leve under trange og trykkede Kaar, og i saadanne Kaar sidde de fleste af dem. Lad os derfor ved en Pengegave vise dem